

Ἐκ τῶν οὐσ. βόιδι καὶ ἀχνάρι.
Ἰχθυος ποδῶν βοός. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βοιδοπάτημα.

βοιδεῖα ἡ, ἀμάρι. βοιδέα Πόντ. βοιδέ Δ. Κρήτ. βοιδεῖα Θήρ. Κύθν. Λήμν. Τήν. βοιδεῖα Κάρπ. Κύθηρ. Ἐκ τοῦ οὐσ. βόιδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -εῖα. τύπ. βοιδεῖα ἐκ τοῦ βοιδεῖα τοῦ ξ ἀναπτυχθέντος διὰ τὴν συνίτησιν τοῦ βοιδεῖα καὶ ἀναβιβασθέντος ἔπειτα τὸν τόνου διὰ τὴν σημασίαν. Πβ. βοιδεῖα.

1) Δέρμα βοός Δ. Κρήτ. Λήμν. 2) Ὁσμὴ βοός Θήρ. Κάρπ. Κύθηρ. Κύθν. Πόντ. Τήν.: Βοιδεῖαν ἢ βοιδεῖας μὲν Πόντ. Συνών. βοιδίλα, βοιδουλεῖα, βοινεῖα.

βοιδέλλα ἡ, ἀμάρι. βοιδέλλα Κρήτ. (Κία. Σέλιν.) Ἐκ τοῦ οὐσ. βόιδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -έλλα.

Μετων. ἄνθρωπος βλάξ, μωρός. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βοιδάκας 2.

βοιδέλλι τό, ἀμάρι. βοιδέλλι Κυδων. Λέσβ. Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βόιδι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -έλλι.

Μικρὸς βοῦς. Συνών. βοιδάκι 1, βοιδόπουλλο.

βοιδελλίνα ἡ, ἀμάρι. βοιδελ-λίνα Κύπρ. Ἐκ τοῦ οὐσ. βόιδελλος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίνα.

Θήλεια βοῦς, δάμαλις, ἐν ἐπιδ., ἦν ἰδ. ἐν λ. βόιδελλος.

βόιδελλος ὁ, ἀμάρι. βούδελ-λος Κύπρ. Μεγεθ. τοῦ οὐσ. βοιδέλλι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ος.

Μέγας βοῦς: Ἐπιδ. Ἐβαλέ με ἢ μάν-να μου γὰ βλέπω βούδελ-λους τῶν βοιδελ-λίνες.

βοιδήσιος ἐπίθ. κοιν. βοιδήσιος Κρήτ. βοιδήσιους βόρ. ἰδιώμ. βοιδήσιος Σκυρ. κ. ἄ. βοιδήσιος πολλαχ. βοιδήσιος Πελοπν. (Μάν.) βοιδήσιους πολλαχ. βορ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόιδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ήσιος.

Ὁ ἐκ τοῦ βοός προερχόμενος, βόειος: Βοιδήσιος ἀσκή- -κρέας-τομάρι κττ. κοιν. Συνών. βόεικος, βοιδινός.

βόιδι τό, κοιν. καὶ Καπ. (Φάρας. Φερτ.) βόιδ' βόρ. ἰδιώμ. καὶ Καπ. (Σίλατ. Τελμ.) βόιδ' Καπ. βόιχ' Καπ. (Ἀξ.) βόιτ' (Καπ.) βόιδι Εὐβ. (Ὁρ.)— Λεξ. Δεῖκ Μπριγκ. βοινιδ' Λέσβ. βόιδι Λυκ. (Λιβύσσ.) βόιδι σύνθηθ. βόι Εὐβ. (Στρόπον.) Ἡπ. Κάλυμν. Καπ. Κεφαλλ. Κῶς βόιδ' βόρ. ἰδιώμ. καὶ Καπ. βόιδ' Θράκ. (Διδυμότ.) Καπ. βόιδι Πελοπν. (Καλάβρυτ. Σουδεν.) βόιδι Καπ. (Ἀραβάν.) βόιδ' Καπ. (Ἀραβάν.) ὅι Κάρπ. γόιδ' Θράκ. γόι Ρόδ. βούιδιν Κάρπ. Κύπρ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Σαράχ.) βούιδι πολλαχ. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) βούιδ' Ἰμβρ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) βούιδι Κύθηρ. βούιδ' Θράκ. (Αἰν.) Μύκ. Τένεδ. Τήν. βούιδ' Πόντ. (Ὁφ.) βούιδι Ἀπουλ. βίδι Ἀπουλ. βούιν Κύπρ. Χίος βούι Κάλυμν. Κάρπ. Κρήτ. Κῶς Πόντ. (Σινώπ.) Χίος (Διδύμ.) ὀύιδι Κάρπ. ὀύιδ' Τήν. βούγιδι Σίφν. γούιδιν Χίος (Πυργ.) Πληθ. βόγιδι Πελοπν. (Κυνουρ.) βούγιδι Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. βοῖδιον. Οἱ τύπ. βούιδιν καὶ βόιδιν ἐκ τῶν μεταγν. βούδιον καὶ βόδιον. Διὰ τὸ δευ-

τερον ἰδ. Ἡσύχ. λ. βώδιον. Ὁ πληθ. βούγιδι ἐκ τοῦ βούι, ὁ πληθ. τοῦ βούι.

1) Ὁ ἄρρην βοῦς κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Καπ. (Ἀξ. Ἀραβάν. Σίλατ. Τελμ. Φάρας. Φερτ. κ. ἄ.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Σαράχ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Τρώει ἴσαμε ἓνα βόιδι (ἐπὶ πολυφάγου). Εἶναι σὰν βόιδι (ἐπὶ μεγαλοσώμου καὶ παχυσάρκου). Κοιμᾶται σὰν βόιδι (ἐπὶ τοῦ βαθέως κοιμωμένου) κοιν. || Φρ. Βόιδι τῆς κυρᾶς τῆς Παναγίας ἢ βόιδι τῆς Ἀνατολῆς (ἐπὶ ἡλιθίου) Πελοπν. Σπάζω τὸ βόιδι (τὸ θέτω ὑπὸ ζυγόν) Κύθν. Τοὺς ἔχει βόιδι καὶ ἄλλοι (τοὺς διατάσσει κατὰ βούλησιν) Θράκ. (Καλλίπ.) || Παροιμ. φρ. Ἀλλοῦ ὁ ζευγᾶς καὶ ἄλλοῦ τὰ βόιδια του (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀκαταστάτου) πολλαχ.

Ὁσ' ὁ νοῦς μου 'ς τὸ ζευγάρι, ! τόσο προκοπὴ 'ς τὰ βόιδια (ἐπὶ τοῦ ἀδιαφόρου καὶ ὀκνηροῦ) Μέγαρ. || Ἀσμ.

Ὁ Κώστας ἐπαινεύτηκε πῶς Χάρω δὲ φοβάται, γιὰτ' ἔχει στήθος σὰ βογιῶν, καρδιά σὰν τὸ λεοντάρι Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Ἡ λ. ἀπαντᾶται καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπον Βόιδι Ζάκ. Σέριφ. Βόιδι Σῦρ. Βούιδι Μήλ.

β) Μετων. ἄνθρωπος βλακώδης, μωρός κοιν.: Εἶν' ἓνα βόιδι καὶ μισὸ (βλακίστατος). Συνών. ἰδ. ἐν λ. βόιδάκας 2. 2) Εἶδος θαλασσίου κοιλίου Λήμν. 3) Ὑπὸ τὸν τύπ. βοιδιῶν γλῶσσα, τὸ φυτὸν βοιδόγλωσσα, ὁ ἰδ., Μεγίστ.

βοιδεῖα ἡ, ἀμάρι. βοιδεῖα Μύκ. Τήν. βοιδεῖα Μεγίστ. Ρόδ. Σῦρ. βοιδεῖα Ἀμοργ. Θήρ. Κύθν. Κῶς Λυκ. (Λιβύσσ.) Μήλ. Μύκ. Νάξ. Νίσυρ. Πάρ. Ρόδ. Σύμ. Σῦρ. Τήλ. Τήν. Φολέγ. Χίος κ. ἄ.—Λεξ. Πρω. βοιδεῖ Ἰκαρ. βοινεῖα Σίφν. β'ιδεῖ Πάρ. (Λεῦκ.) βοινεῖα Κάλυμν.—Λεξ. Πρω. βοινεῖα Α.Κρήτ. βοινεῖα Α.Κρήτ. Κάρπ. ὀντοῖα Κάρπ. βοινεῖα Κάρπ. Κύθηρ. βοινεῖα Δ.Κρήτ. ὀντοῖα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόιδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -εῖα. Διὰ τὸν τύπ. βοινεῖα πβ. βοιδεῖα.

1) Ἡ κόπρος τοῦ βοός ἐνθ' ἄν. Συνών. *βοιδοβοιδεῖα, βοιδοβοινεῖα, βοιδοκοπρεῖα, βοιδόκοπρο, βοιδοχέσει, βοινεῖα. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Βοιδεῖς καὶ ὡς τοπων. Χίος (Βολισ.) 2) Μεταφ. ἀνοησία. Σκυρ.: Ὁ δεῖνα ἔκαμε βοιδεῖα.

βοιδεῖας ὁ, Δαρδαν. (Ὁφρύν.) βοινεῖας Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόιδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -εῖας.

1) Γεωργὸς Δαρδαν. (Ὁφρύν.) 2) Μεταφ. ἄνθρωπος ζωφώδης Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπν.

βοιδεῖατικο τό, Πελοπν. (Οἶν.) βοινεῖατικόν Εὐβ. (Ἀκρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόιδι καὶ τῆς καταλ. -εῖατικο, δι' ἦν ἰδ. -εῖατικός.

1) Ἡ ἀμοιβὴ τοῦ βουκόλου ἐνθ' ἄν. 2) Τὸ ποσὸν τοῦ μισθώματος τῶν λιβαδίων διὰ τὴν βοσκὴν βοῶν Εὐβ. (Ἀκρ.), Στερελλ. (Αἰτωλ.) 3) Ὁ ἐπὶ τῶν βοῶν φόρος ἐνθ' ἄν.

βοιδικός ἐπίθ. ἀμάρι. βοιδικὸν τό, Πελοπν. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόιδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικός.

Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Οὐδ. οὐσ., βοῦς Πελοπν. (Οἶν.) Συνών. βόιδι 1.

βοιδίλα ἡ, Αἰγιν. Ἀνδρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βόιδι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα.

